USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zast. JUDr. Janem Langmeierem, advokátem, se sídlem Na Bělidle 997/15, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2016, č. j. OAM-835/ZA-ZA11-K10-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2017, č. j. 1 Az 3/2017 - 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Janu Langmeierovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal proto, že je proti jeho přesvědčení a svědomí vstoupit do armády a podílet se na

ozbrojeném konfliktu na Ukrajině; část jeho rodiny pochází z Ukrajiny a část z Ruska. Povolávací rozkaz, který mu byl zaslán, si nepřevzal. Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně posoudil výklad § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, konkrétně pojem pronásledování. Nesouhlasil ani se závěrem, že strachem z pronásledování není obava, že v souvislosti s nenastoupením do armády může být trestně stíhán; ze správního spisu vyplývá, že za nenastoupení vojenské služby hrozí na Ukrajině trest odnětí svobody v délce 2-5 let. Stěžovatel poukázal na definici pojmu pronásledování plynoucí z § 2 odst. 4 (správně „§ 2 odst. 8“ – *poznámka Nejvyššího správního soudu*) zákona o azylu, jenž musí být vykládán v souladu s čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU. V tomto kontextu stěžovatel upozornil, že jak ukrajinská, tak ruská armáda používá v boji prostředky, které jsou v mezinárodním právu zakázané, čímž se městský soud nikterak nezabýval.

[5] Stěžovatel také namítl, že skutkový stav, z něhož městský soud vycházel, *„se nedůvodně odchyluje od skutečností tvrzených stěžovatelem, a to zejména tak, že odhlíží od jím tvrzených specifických důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a zároveň jej absurdně konfrontuje s obecnými fakty, na kterých byla stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany založena.“*

[6] Podle stěžovatele městský soud nedostatečně zhodnotil žalovaným shromážděné informace o zemi původu stran tamní bezpečnostní situace. Vůbec se nezabýval specifikem vojenského konfliktu na Ukrajině, který je fakticky občanskou válkou. Nezabýval se ani tím, že stěžovatelovi předci jsou ruské národnosti a rusky mluvící Ukrajinci jsou na území Ukrajiny vystaveni útokům různých ozbrojených skupin. Z Informace úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 5. 1. 2015 také plyne, že ze zločinů proti civilistům jsou podezřelé ukrajinské provládní dobrovolné jednotky.

[7] Konečně se městský soud nevypořádal ani s psychologickou zprávou ze dne 15. 2. 2017 ve vztahu k neschopnosti stěžovatele výkonu vojenské služby a jeho nezpůsobilosti k užívání zbraní. Na Ukrajině byl stěžovatel uznán schopným vojenské služby, ale nebyl zde hodnocen z psychologického hlediska. Stěžovatel proto považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém dosavadním postoji a popřel opodstatněnost kasační stížnosti. V napadeném rozsudku neshledal pochybení, naopak se s jeho odůvodněním ztotožnil. Poukázal na tvrzený důvod stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obava z odvodu do armády do zóny ATO a neochota účastnit se bojů v rámci vnitrostátního válečného konfliktu na východě země) s tím, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností a vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Poukázal i na to, že stěžovatel ve správním řízení uvedl, že předvolání z vojenské správy nepřevzal, přitom trest odnětí svobody v délce 2-5 let hrozí pouze v případě, pokud si dotyčný povolávací rozkaz převezme. Nadto žalovaný zdůraznil, že podle nejaktuálnějších informací podepsal ukrajinský prezident výnos o demobilizaci a přislíbil návrat všech zmobilizovaných vojáků do konce roku (2016), což potvrzuje i zpráva ČTK z 2. 11. 2016. Odůvodněný strach či obavy ve smyslu § 12 zákona o azylu jsou proto nedůvodné.

[9] K otázce tvrzeného pronásledování žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016 - 47 a zdůraznil, že tuto námitku uplatnil stěžovatel poprvé v žalobě, naopak v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplatněna nebyla. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[10] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[11] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. V zájmu stěžovatele bylo, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah vlastních zájmů usoudit. Stěžovatel ve prospěch přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu netvrdil ničeho a Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelovy výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a ze související judikatury. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti soud neshledal.

[12] Nejvyšší správní soud ověřil, že se městský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal na důvody žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany (obava z nástupu do armády a neochota účastnit se bojů v rámci vnitrostátního válečného konfliktu), zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy a tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[13] Nejvyšší správní soud doplňuje, že se otázkou obav z odvedení do armády obecně, jakož i ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině, zabýval opakovaně (viz např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, či ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 Azs 175/2016 - 26). V žádném z těchto případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Shodně je tomu i ve stěžovatelově případě. Pouhá averze k vojenské službě nebo strach o život samy o sobě nemůžou zakládat azylově relevantní důvod. K otázce pronásledování stěžovatele z důvodu jeho přesvědčení (*„svědomí“),* tj. odmítání nástupu k výkonu vojenské služby a účasti na bojových akcích na Ukrajině v oblastech ATO lze dále odkázat i na závěry uvedené v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34, resp. ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 263/2016 - 30.

[14] K veskrze obecné stížní námitce, že městský soud vycházel ze skutkového stavu, který se nedůvodně odchyluje od skutečností tvrzených stěžovatelem, kasační soud doplňuje, že žádné takové odchýlení nedovodil a stěžovatel ani neupřesnil, v čem toto

odchýlení má spočívat. Naopak, jak již shora uvedeno, městský soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného ve správním řízení, který stěžovatel nerozporoval.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na psychologickou zprávu ze dne 15. 2. 2017, s níž se dle jeho tvrzení městský soud nevyrovnal. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že v řízení o žalobě zmiňoval tuto zprávu v souvislosti s tvrzením o existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, zakládajících předpoklady pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Jako důkaz tuto listinu nenavrhl. Otázkou možnosti udělení humanitárního azylu se přitom městský soud neopomněl zabývat a jeho úvahy nejsou s judikaturou kasačního soudu v rozporu.

[16] V kasační stížnosti stěžovatel nově spojil s obsahem uvedené psychologické zprávy zcela jiné důsledky, resp. na ni odkázal nikoliv v souvislosti s udělením humanitárního azylu, nýbrž na podporu tvrzení o nemožnosti nastoupit výkon vojenské služby. Uvedené tvrzení je však zcela nové, uplatněné až po vydání napadeného rozsudku. Ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. k němu tudíž Nejvyšší správní soud nyní nemůže přihlížet.

[17] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů), není zde ani jiná vada řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

VI.

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[20] Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce z řad advokátů JUDr. Jan Langmeier. V takovém případě platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 3.100 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v sepisu doplnění kasační stížnosti, a to podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a dále za dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč souvisejících s těmito úkony podle § 11 odst. 1 písm. b), a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Náleží mu tedy celkem 6.800 Kč a tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu